

DIVADLOUNGELT

KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

DIVADLOUNGELT

KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

Zakladatel a ředitel **Milan Hein**
Jednatel **Martin Šimek**
Umělecký šéf **Pavel Ondruch**
Produkce **Claudia Nasliová**
Tiskový mluvčí, PR **Michal Zelenka**
Vedoucí techniky **Tomáš Dvořan**

Spolupracovníci divadla
Kateřina Šimková, Marie Krbová, David Zelinka,
Richard Fahrner, Jan Doskočil, Vít Drozda, Ondřej Sýkora,
Silvie Janáková, Martina Kšířová, Radka Šedová, Anna
Vopátková, Eva Otmar, Ivetta Pažoutová, Václav Bláha,
Petr Holata a Pavel Vaněk.

Divadlo Ungelt, Malá Štupartská 1, Praha 1
Letní scéna Divadla Ungelt, Nový Svět,
Praha 1 – Hradčany
www.divadlounge.cz

Vydalo **DIVADLO UNGELT s.r.o.**
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany
únor 2023 / Sezóna 2022-2023
Program připravil Pavel Ondruch
Foto Jan Malíř
Grafická úprava Marcel Brna

Chcete vědět, co se děje v zákulisí Divadla Ungelt?
Sledujte nás na facebooku, instagramu, twitteru nebo přímo
na našich webových stránkách www.divadlounge.cz.

STŮL PRO DVA STEWART PRINGLE

DALIBOR
GONDÍK
ALENA
MIHULOVÁ

REŽIE
PAVEL ONDRUCH

PŘEKLAD
BLANKA KŘIVÁNKOVÁ

STŮL PRO DVA STEWART PRINGLE

Překlad **Blanka Křivánková**

Režie a scéna **Pavel Ondruch**

Kostýmy **Alena Schäferová**

Pohybová spolupráce **Klára Suchá**

Denise **Alena Mihulová**
Harry **Dalibor Gondík**

Asistentka režie **Marie Krbová**

Vedoucí techniky **Tomáš Dvořan**

Zvuk a světla **Richard Fahrner,**
Tomáš Dvořan, David Zelinka

Garderoba a rekvizity **Eva Otmar, Silvie Janáková, Anna**
Vopátková, Martina Kšírová, Radka Šedová

Staroanglickou lidovou koledu *We Wish You a Merry Christmas* nazpíval a nahrál Dalibor Gondík. Autorem jarního hudebního motivu v závěru inscenace je Richard Fahrner.

První uvedení 24. února 2023 v Divadle Ungelt.
Česká premiéra 9. června 2023 na Letní scéně Divadla Ungelt.

Divadelní hra je uváděna po dohodě s The Agency (London) Ltd.,
24 Pottery Lane, London W11 4LZ, email: info@theagency.co.uk.
Autorská práva k dramatickému textu a překladu zastupuje Aura – pont s. r. o.,
Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4.

Květiny dodává firma
Metamorphosis

Hlavní partneři Divadla Ungelt

Klub přátel

Divadla Ungelt, z. s.

manželé

Zuzana a Martin Molnárovi

Mediální partneři Divadla Ungelt

PRÁVO

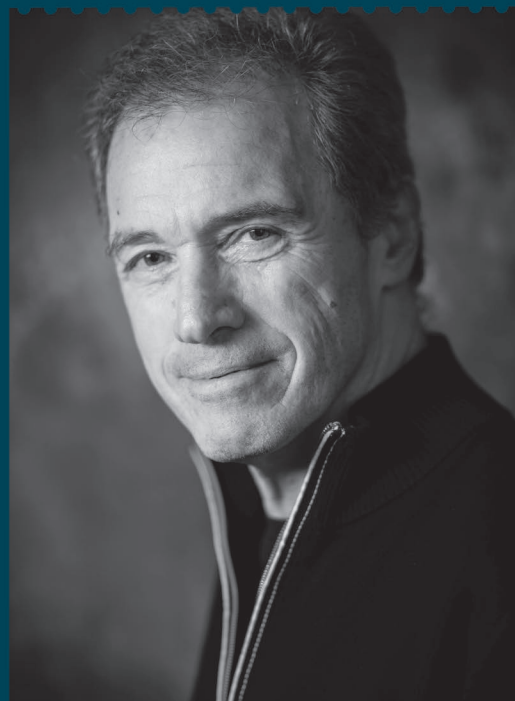
Vážení diváci,

hledali jsme hru, která by Alenu Mihulovou, v Ungeltu už po léta zabydlenou, představila v nové, pro ni i pro publikum nezvyklé a překvapivé poloze.

Myslím, že jsme ji našli. Ve *Stolu pro dva* Vás Alena a Dalibor budou bavit i dojímat.

Vítejte v hledišti!

Váš Milan Hein

SEKAČKA NA TRÁVU

PHILIP LARKIN

překlad Zdeněk Hron

Sekačka zasekla se, dvakrát. Klekl jsem si
a našel ježka uvízlého v nožích.

Zabitého. Byl ve vysoké trávě.

Předtím jsem ho vídal a jednou i nakrmil.
Teď jsem zničil jeho svět, který nikomu nevadil,
nenapravitelně. Pohřeb mu nepomohl.

Příští den ráno jsem vstal, ale on ne.
První den po smrti ta čerstvá nepřítomnost
je vždycky stejná; měli bychom k sobě
být pozorní, měli bychom být hodní,
dokud je ještě čas.

1979

(Z výboru básní Philipa Larkina „Vysoká okna“,
který vyšel v roce 1995 v nakladatelství Mladá fronta.)

NASLOUCHÁNÍ Stewart PRINGLEHO

V listopadu roku 2017 napsal dvaatřicetiletý Brit Stewart Pringle článek na divadelní blog, v němž své pracovní rozpětí popsal pomocí anglického idiomu: „Abyste se uživilí divadlem, musíte nosit spoustu klobouků.“ Přeložit by se dal českým ekvivalentem „sedět na hodně židlích“, ovšem připravili bychom se tím o půvabnou Pringleho metaforu, že „do spisovatelského klobouku moc mincí nepadá“. Sbírkou Pringleho klobouků je skutečně pestrobarevná, stačí se podívat na jeho profil na platformě LinkedIn: psaní pro divadlo, režírování, kritika, herectví, copywriting, copyediting, marketing v umění, výzkum. „Pracoval jsem jako divadelní kritik, umělecký šéf, tvůrce digitálního obsahu pro Anglickou národní operu, učitel dramatické výchovy, producent hororového festivalu a nyní jako dramaturg.“ Ať

už ale Pringle zabloudil kamkoli, od divadla se příliš nevzdálil. „Psaní o divadle, psaní pro divadlo a spolupráce s jinými spisovateli má mnoho společného. Každá z těchto profesí objevuje a formuluje myšlenky, které by divadlo mělo předkládat a prozkoumávat, a reflektuje současnost, ba i aktuální smysl divadla. V neposlední řadě je spojuje společný cíl nenudit a nepoučovat.“

Pringle se narodil v severoanglické vesničce se zhruba 2000 obyvateli Allendale v roce 1985. Nikdo z jeho rodiny se umění nevěnoval – otec provozoval rodinnou autodílnu, jejíž účetnictví spravovala Pringleho matka. Vášeň pro jeviště z něj vykresal prakticky z ničeho jeho středoškolský učitel při pravidelných divadelních výletech. „Zpočátku jsem se chtěl věnovat filmové tvorbě – miloval jsem horory a speciální efekty. Ale když jsem těsně po roce 2000 viděl inscenaci 1984 Alana Lyddiarda v Northern Stage v Newcastleu, uvědomil jsem si, že tíhnu spíš k divadlu.“ V roce 2004 Pringle odešel studovat anglický jazyk a literaturu daleko na jih. V roce 2007 získal bakalářský titul na Oxfordské univerzitě (Merton College) a v roce 2009 na stejné věhlasné Cam-

bridgeské univerzitě (Jesus College) obhájil diplomovou práci s názvem „Hledání alternativního vesmíru: William S. Burroughs a okultismus 20. století.“

Slavný americký beatník, jehož experimentální tvorba bez skrupulí podává zprávu o bezbřehosti lidské mysli, byl pro Pringleho inspirativní především sklonem k mysticismu a okultním vědám. Při jen zběžném pohledu na Pringleovy nástěnky na Pinterestu je zřejmé, že vášeň pro vše hororové je u něj starší než vášeň pro divadlo (je fanouškem jak pokleslé žánrové literatury, tak třeba Edgara Allana Poe či Stephena Kinga). Byla jen otázka času, kdy objeví legendární Grand Guignol. Francouzské hororové divadlo, které na počátku 20. století uvádělo vyhraněné makabrozní inscenace, uhranulo jej i spolužáka Toma Richardse. A tak v posledním ročníku Oxfordu uspořádali večer s guignolovskými miniaturami. Ohromný ohlas oběma kamarádům odhalil potenciál skoro zapomenutého divadelního žánru a ukázal jim, kudy se mohou po absoltoriu vydat. Založili soubor Theatre of the Damned, v němž hráli vlastní hororové muzikálové hříčky „napě-

chované hrůzostrašným chaosem a music hallovým veselím". Činnost „Divadla prokletých“ vyvrcholila rok potom, co se svobodný umělec Pringle přestěhoval do Londýna – v roce 2011 založili London Horror Festival. Jeho ústřední inscenací byl projekt čtyř autorů *Revenge of the Grand Guignol*. Pringleho čtvrtina – aktovka *As Ye Sow* – popisovala paranoidního seniora, kterému se v domově důchodců dějí neuvěřitelné věci... Soubor zanikl, ale festival Londýňany straší dodnes.

Po čtyřech letech živoření ve velkoměstě, kdy Pringle coby recenzent divadelního magazínu *Exeunt* a posléze i časopisu *Time Out* zhlédnul desítky divadelních kusů, nastal průlom. Od roku 2008 nárazově spolupracoval – buď autorsky, nebo produkčně – s hospodským divadlem *The Old Red Lion*. Typický britský fenomén hospodského divadla („pub theatre“) byl už od zrodu v šedesátých letech považován za přímý protiklad k oficiálním kulturním institucím. Experimentům tam nestálo nic v cestě, a přestože se od devadesátých let postupně přesouvají do mainstreamu, stále se ještě vyznačují odvahou podporovat mladé talenty. *The Old Red Lion* v londýnském Islingtonu je přesně takovým místem. Když v roce 2014 malé divadýlko, do jehož hlediště se vleze jen 60 diváků, hledalo nové vedení, Pringle byl nasnadě. Mohl by někdo lépe pečovat o genius loci hostince, jehož historie sahá až k roku 1415 a jehož dveřmi údajně prošel George Orwell, Thomas Paine či dokonce Vladimír Iljič Lenin, než znalec okultismu, mysticismu a hororů? Stewart Pringle získal první dlouhodobé zaměstnání.

„Svou“ sezónu otevřel brutální a groteskně hororovou hrou Philipa Ridleye *Piranha Heights* (V hejnu piraní). Dal tím jasnou zprávu, že *The Old Red Lion* chce vést k žánrovému divadlu a podpoře původní tvorby. Za program a celkovou uměleckou koncepci divadla zodpovídal více jak dva roky, přičemž v roce 2016 získal prestižní ocenění *The Offies* v kategorii nejlepší umělecký šéf divadla na Off West Endu. Úspěchu si všimli i v Bush Theatre, proslulém londýnském divadle zaměřeném na současné drama, a nabídli mu místo pomocného dramaturga. Pringle výzvu, aby „vyhledával nové autory a navazoval s nimi spolupráci, inicioval vznik nových děl a přiváděl je na jeviště“, s nadšením přijal.

V době, kdy to vypadalo, že klobouk praktického dramaturga definitivně vyhrál, se o slovo vehementně hlásil klobouk spisovatele, který měl své čestné místo v šatníku už od dětství. Pringle rád vzpomíná na své rané pokusy o krátké strašidelné povídky, kterých v deseti letech napsal 146 (sbírku *Pokrevní pouta* si mohou vychutnat čtenáři sociální sítě Tumblr). V dospělosti k psaní přistupuje naopak opatrně, i když důsledně. „Mé psaní se změnilo od té doby, co jsem se stal uměleckým šéfem – mnohem více se zajímám o řemeslo, o to, co mi sedí a co ne. Objevil jsem taky skvělé autory, se kterými bych se jinak nesetkal. Celkově se prohloubil můj obdiv k dobře udělaným hrám.“

Pringle začínal již zmíněnými texty pro *Theatre of the Damned* (mysteriózní viktoriánské monodrama *The Ghost Hunter* z roku 2012, které napsal pro Toma Richardse, se hrálo na slavném edinburském festivalu *Fringe*). Dále hravými texty pro děti („masožravou komedii pro odvážné děti od 5 let a jejich ošetřovatele“ s názvem *You look tasty!*, kterou „napsal Alois Tygr s pomocí Stewarta Pringle-

ho“ v roce 2015, zinscenovalo malinkaté nezávislé londýnské Blue Elephant Theatre). Anebo také filmovými scénáři (desetiminutový hororový film *Whisper*, k němuž Pringle napsal scénář, v roce 2016 získal cenu na americkém festivalu nezávislých filmů Hollywood Reel Independent Film Festival). Vše útilo k pokusům o velké celovečerní drama.

Avšak napsat „velkou hru“ se dramaturgovi Bush Theatre nedařilo. „S nedokončenou verzí jsem se dokonce přihlásil do několika soutěží. Ale věděl jsem, že hotová není ani náhodou. Přelidnil jsem ji postavami, které bylo nutné pořád sledovat, nešetřil jsem ani časovými rovinami či telefonáty. Hra byla nejistá v tématu, podcenil jsem i přípravu, a když nakonec získala jakous takous formu, působila pitomě. Takže jsem raději zkusil něco úplně nového. Něco, co mi někdo někde navrhnul: začít jednoduše. Jedna místnost a dva hlasy, které spolu rozmlouvají. Prvních deset stránek tyto dva hlasy neměly jména. Ani

o ději jsem dlouho neměl žádnou představu. Ale s přibývajícím scénami se tento svět začal formovat. Příběh rostl. Kupodivu to zdaleka nebylo tak děsivé jako psaní hry na základě již připravené zápletky a předem rozvrženého schématu. Skoro vůbec jsem neměl pocit, že „pracuji“. Takový tvůrčí proces mě doslova šokoval. Bylo to obrovské překvapení.“ Za několik měsíců vznikl *Stůl pro dva* (originální název hry – *Trestle* – v češtině nemá použitelný jednoslovný ekvivalent a znamená dřevěnou nebo kovovou konstrukci ve tvaru písmene A, která se může použít jako jedna ze dvou podpěr stolu, v ČR takovým podpěrám nejčastěji říkáme „kozy“...). Pringle hru poslal svému agentovi, který však netušil, komu obsahově prostý, ale formálně originální text nabídnout. Svému chráněnci raději doporučil, aby ho přihlásil do nějaké soutěže.

Pringle kdysi jeden ze svých textů poslal do vlivné soutěže pro začínající dramatiky Papatango, a přestože neuspěl, dočkal se alespoň pochvalné reflexe. A tak znovu zkusil štěstí. Papatango New Writing Prize byla poprvé udělena v roce 2009 a věhlas, který posléze získala dokazuje fakt, že v roce 2022 se do anonymní soutěže přihlásilo neuvěřitelných 1553 her. Vítězství zaručuje nejen scénické provedení a knižní vydání, ale i štědrrou finanční podporu,

kteřá má umožnit neznámému umělci nastartovat kariéru. A vskutku: komorní, na první pohled nenápadná hra o obyčejných lidech z malého města v roce 2017 vyhrála a katapultovala okrajového žánrového dramatika do společnosti největších talentů současného britského dramatu.

Stewart Pringle se tak dočkal velké off-westendové premiéry. Denise a Harry stůl poprvé na světě skládali a rozkládali v londýnském studiovém divadle Southwark Playhouse 1. listopadu 2017. Kritika vyzdvíhovala křehkost, s jakou Pringle pojál vztah dvou stárnoucích protikladných osobností. „Hra má srdce a je plná něžného humoru... Pringleho zdrženlivost i smysl pro sociální realismus zachraňují text od přelázané povrchnosti a dodávají mu téměř elegickou kvalitu překypující dramatickostí...“ Avšak ti, kdo znali Pringleho hororovou tvorbu museli být v šoku. Zaměstnání v Bush Theatre jej evidentně proměnilo. Působil tam sice jen od konce roku 2016 do začátku roku 2018, ale právě v tomto období se přiklonil ke svým venkovským kořenům. Domovská vesnice a místní starousedlíci se pro

něj stali novým zřídlem inspirace. Pringle v sobě odhalil nejen citlivého pozorovatele a zaznamenatele, ale zejména silného empatika.

Ne náhodou pro blog Bush Theatre napsal v únoru 2017, krátce potom, co dokončil *Stůl pro dva*, článek s vypovídajícím názvem: *Chudoba a pravdivost: Proč divadlo nesmí přehlížet osudy neviditelných* („vanishing lives“). Apeluje v něm na to, aby divadlo neopomíjelo lidi, kteří nejsou ve veřejném prostoru vidět ani slyšet, a zároveň, aby přistupovalo k zobrazování chudoby na jevišti s maximální obezřetností a pravdivostí (doslova „přesností“). „Žijeme v době, kdy je scénické zobrazování dělnické třídy obzvláště citlivou záležitostí. Termíny jako ‚porno chudoby‘ vyvolávají rozsáhlé diskuse o tom, jestli je morální sledovat příběhy chudých z pohodlí divadelních sedaček.“ Pringle ve svém zamyšlení, které dokládá příklady ze současného dramatu, dospěje k zásadnímu poznání: „Jedním z největších a nejdůležitějších úkolů divadla je upozornit na neviditelné lidské osudy a umožnit divákům, aby je pochopili. A aby se něco takového divadlu

podařilo, musí jít daleko za banální proklamace politiků i za realitu zkreslujících statistik. Musí k tématu přistupovat důsledně, pravdivě, trpělivě a soucitně.”

Pringleho metoda psaní stojí na schopnosti naslouchání těm, které nikdo neposlouchá. Naslouchání – slovo, které naznačuje cestu od hluchoty, přes poslouchání k pochopení, přijetí a pomoci – je hlavní hybnou silou *Stolu pro dva*. Pokud Harry a Denise dokáží překonat rozdílnosti, pokud dokáží vystoupit ze svých sociálních i duchovních bublin, pak bychom to měli dokázat i my. Při příležitosti světové premiéry *Stolu pro dva* to Pringle pro server *Theatre.London* rozvinul následovně:

„Chtěl jsem napsat něco o tom, jak život stejnou měrou určují činy i názory. A chtěl jsem, aby hra vycházela spíš z pochopení než z odsuzování. Vyrosl jsem na severoanglickém venkově. (...) Je důležité o těchto oblastech psát a pokoušet se vyprávět o životě mužů a žen, v jejichž blízkosti jsem strávil dětství, je důležité zachycovat jejich životní prostor i způsob, jakým své město spravují. Moje rodina nikdy nemluvila o politice a už vůbec ne o sexu. V Allendale jsem vlastně o těchto věcech skoro nikdy neslyšel mluvit nikoho. Všichni se zajímali spíš o místní osobnosti, drobné skandály, vesnické tradice a běžné starosti než o to, kdo je u moci a jak s ní nakládá. Moje babička v roce 1997 volila Tony Blaira jen kvůli tomu, že si oblíbila jeho manželku Cherie. Moji rodiče volili ve staré budově mé základní školy a nikdy mi neprozradili koho. Až mnohem později jsem si uvědomil, že o politice mluvili jen v souvislosti se svým městem, se svou komunitou. Říkali, co je třeba udělat a co se naopak udělat nesmí. Na tomhle jim záleželo. Proto je komunita hlavním tématem *Stolu pro dva*, alespoň pro mě. Komunita dvou lidí, kteří spolu nečekaně každý týden sdílí jednu místnost. Komunita mužů a žen sdílejících historií i současností poskvrněnou vesnici. Komunita sdílející hluboké pouto k rodnému místu. Obávám se, že komunita může znít tak trochu jako sprosté slovo. Jako kdyby se nějak snažilo být v protikladu ke slovu společnost. Jako kdyby komunita byla pouze omezený a pravděpodobně značně rasistický strýček k více otevřené a mnohotvárné společnosti. Ale takto to být nemusí. Ne pokud jsou sdílenými hodnotami přijetí a inkluze, péče

a starost, ochota postavit se proti nespravedlnosti a předsudkům, ať už se vyskytnou kdekoli. Myslím, že jsem se ve *Stolu pro dva* nakonec snažil prokázat, že komunita není ani v nejmenším opakem společnosti, ale je opakem osamělosti a izolace. Chtěl jsem na jevišti oživit jednu konkrétní komunitu, ve které jsem dlouho žil a kterou jsem miloval. A podělit se o ni s publikem. Doufám, že jsem tím dal jasně najevo, že v současnosti, stejně jako kdykoli předtím, je izolace tou nejmutnější a nejnebezpečnější věcí na světě.”

V dubnu 2018 nastoupil oceněný Pringle na novou pracovní pozici – stal se dramaturgem Národního divadla. „Posláním National Theatre je dělat prvotřídní divadlo – pro každého,” říkájí webové stránky první britské scény a dokazují tím, že Pringle se svou koncepcí srozumitelného neelitářského dramatu, které dohlédne i za hranice bohatého velkoměsta, byl logickou volbou. V plném úvazku tam dodnes hledá „autory, kteří umí nejen vyprávět příběhy, ale kteří je umí vyprávět tak, aby jim chtělo naslouchat co nejvíc lidí.” Časově a energeticky náročná práce se však tluče s jeho autorskými sny. „Samotné psaní mi jde po-

měrně rychle. Dlouho mi ale zabere příprava a promýšlení celé látky. (...) Na první verzi mi pak stačí třeba jen týden. Je to mnohdy dost intenzivní týden, v němž nemůžu dělat nic jiného. A tak jedu buď na návštěvu k rodině, nebo si pronajmu chatu. (...) Je vyloučeno, abych přišel z práce v 7 hodin večer a začal psát novou hru.”

Po úspěchu *Stolu pro dva* se žádná z jeho her uvedení nedočkala, ale nutno podotknout, že covidová pandemie britské divadlo paralyzovala, což se projevilo mimo jiné tím, že se neprodukovaly nové inscenace. *The Wooden Meadow* (2019) je plodem vítězství Papatango New Writing Prize (její držitel získává i zakázku na novou hru). Pringle podporu využil k tomu, aby se popasoval s tématem hospodských divadel. Komorní hra pro čtyři postavy je určena výlučně pro hospodská divadla, nicméně žádná po ní dosud nesáhlo. Na scénu zatím nepronikla ani hra *The Guisers* (2019), která se odehrává v Pringleho rodném Allendale. Popisuje místní bizarní tradici, kdy se na Silvestra potulují ulicemi tzv. „guisers“, muži, kteří na hlavě nosí kádě s hořícím dehtem. Po formálně poutavém příběhu, který zachycuje poslední večery v roce v průběhu 10 let, následovalo v zásadě tradiční psychorealistické rodinné drama *Power* (2020). Pringle v něm analyzuje pád šedesátiletého Toma. Dominantní hlava rodiny, vedoucí přečerpávací vodní elektrárny ve Skotsku a odborník, kterému kvůli chudému zázemí nezbylo nic jiného než se vypracovat od píky, postupně podléhá Alzheimerově chorobě. Vazba na místo je markantní i v asi nejlepší Pringleově hře (samozřejmě po *Stolu pro dva*) – *The Bounds*.

Děje se na kousku „northumbrijské země v polovině 16. století“ během jakéhosi starobylého fotbalového zápasu mezi dvěma vesnicemi. Pringle zde rozvíjí to, co fungovalo ve *Stolu pro dva* – téma hranic a (ne)ochoty je překračovat, vazby na domov, která může vést ke xenofobii i k soudržnosti, a téma obyčejného člověka, který rok co rok prohrává na hřišti života. To vše Pringle koření mystickými středověkými báchorkami a tajemnou atmosférou, v níž na vás může zpoza stromu vyskočit když ne nepřítel, tak alespoň duch. Vyskočí však příkaz mocných. Králova libovůle změní hranice a domov hlavní postavy se náhle ocitne na území obce, proti které bojuje. „Chci svůj domov,

pane. / Chci své jméno. / Nejsem anonymní, pane, jsem Percy Lamrose. / Z Allendale. / Bydlím tady. / Žil tu už můj otec. / Za všechno vždycky může ten zsranej Londýn, že jo? / Vždycky to schytáme my. / Vždycky jenom my, my z periferie. / Jenom my věčně umíráme v bahně. / Pořád znovu a znovu a znovu.”

Žánrově stěží uchopitelná hra, která končí apokalyptickou válečnou vizí, má kromě jiného pozoruhodnou postavu, která nápadně připomíná autora. Kultivovaný student Samuel se vrací z Oxfordu do svého nekultivovaného rodného kraje. Jeho rozpačité řeči o Londýnu („Každý týden se všechno mění. / Lidi jsou nervózní a nikdy ve skutečnosti s nikým nemluví.“) nápadně korelují s Pringleho často opakoványými poznámkami o tom, že se chystá vrátit domů. Zdá se, že Pringle stojí na rozhraní. Nejen proto, že se loni v létě oženil (s partnerkou píší rozhlasové hry), ale také proto, že *klobouk* dramatika odmítá být neustále odkládán. Snad se prosadí. Hádám totiž, že se od letos osmařicetiletého Stewarta Pringleho můžeme dočkat dalších úchvatných her!

Napsal Pavel Ondruch

Režisér Pavel Ondruch

A close-up portrait of Stewart Pringle, a man with long dark hair and a beard, looking slightly to the left with a thoughtful expression. The background is dark and out of focus.

ROZHOVOR *se Stewartem* PRINGLEM

Mohl byste nám prozradit něco o vašem dětství a dospívání? Z jakého zázemí pocházíte? Jakou profesi měli vaši rodiče?

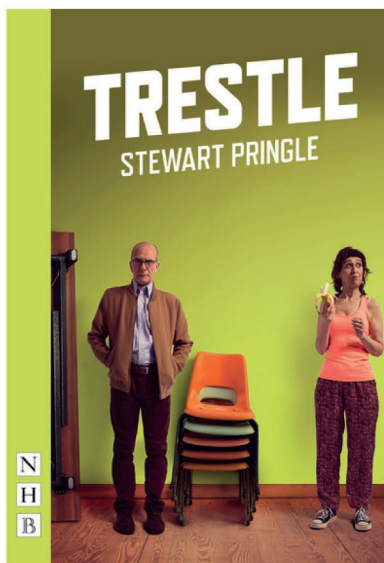
Narodil jsem se roku 1985 v malé vesničce Allendale na severovýchodě Anglie. Kdysi se tam těžilo olovo, dnes se tam chovají ovce. Je to překrásné a v mnoha ohledech staromódní městečko. Dodržuje se v něm spousta zvláštních starobyklých tradic a člověk má dojem, jako kdyby tam stále přežívalo něco z dávného způsobu života. Má rodina tam žije asi 100 let, možná ještě déle. Otec provozuje místní autodílnu a strýc místní obchod. Před strýcem ten obchod provozoval můj dědeček. A dědeček byl kromě toho ještě správcem hřbitova a promítačem v místním kině...

V Allendale jsem žil, dokud jsem se kvůli univerzitě nepřestěhoval na jih. Od roku 2010 žiju v Londýně, ale každý rok svou rodinu na několik týdnů navštěvuji. Má vesnice je obsažena skoro ve všem, co jsem napsal. Dodnes cítím jakousi vinu za to, že jsem ji opustil. A to i navzdory tomu, že se mi nikdy nepodařilo přijít na to, jaký život bych mohl vést, kdybych neodešel. Plánuju návrat, ovšem zatím jen neurčitě. Na počátku koronavi-

rové pandemie jsem s manželkou strávil v Allendale tři měsíce. Tenkrát jsem si uvědomil, jak moc je můj domov vepsán do mé DNA, jak moc mi chybí rodina a jak moc mi vyhovuje žít v tamním pomalejším, venkovském rytmu.

Jaký byl váš iniciační divadelní zážitek? V rozhovoru s Kimberley Andrews jste zmiňoval vašeho učitele – jakým způsobem vás k divadlu přivedl? Co vám dával číst? Na jaká představení jste jezdili?

Za mou první velkou zkušenost s divadlem je zodpovědný dramatik Peter Mortimer, který v roce 1995 vedl v mé třídě opravdu výborný seminář o divadle. Na střední škole mě pak zásadním způsobem inspiroval učitel dramatické výchovy Mike Fry. Jeho zásluhou jsem viděl spoustu fantastických inscenací, protože nás pravidelně vozil na divadelní výlety. Během zimní

Stůl pro dva vyšel knižně v roce 2017 v nakladatelství Nick Hern Books.

sezóny v Newcastle upon Tyne jsem viděl několik projektů Royal Shakespeare Company, anebo jsem viděl několik inscenací Alana Lyddiarda za jeho průkopnického působení v Northern Stage. Ale jezdili jsme i dál. Vyrazili jsme třeba do Sheffieldu na Christophera Ecclestonea v *Hamletovi*, nebo do Leedsu na Kennetha Branagha v *Richardovi III.* Mike nás také režíroval v nečekaně ambiciózních inscenacích – hrál jsem Sweeneyho v neseškrtané verzi

Sondheimova muzikálu *Sweeney Todd* a Edmunda v dramatu Eugena O'Neill *Cesta dlouhým dnem do noci*. Mike mě seznámil s Beckettem, Pinterem, Peterem Shafferem či Alanem Ayckbournem. Byl to naprosto úžasný chlap. Zemřel v roce 2009. Příšerně mi chybí. *Stůl pro dva* jsem věnoval právě jemu.

Jak z odstupu let nahlížíte na svá studentská léta? Na Oxfordu a Cambridge jste studoval literaturu – měl jste nějakou specializaci? Jaké téma měla vaše absolventská práce?

Užil jsem si především Oxford. Na Merton College, kde jsem studoval mezi lety 2004 a 2007, jsem většinu času věnoval herectví nebo režii. Specializoval jsem se na tzv. Střední angličtinu, zejména na básně anonymního básníka, jemuž se přezdívá „Pearl“, a na americkou literaturu z poloviny 20. století. Má diplomová práce rozebírala Williama Burroughse a queer poezii. Stejné téma jsem zkoumal i v magisterském studiu na Cambridge. Učil mě tam šílený a zároveň geniální profesor jménem Michael Hrebeniak, který se zabýval free jazzem a akční malbou. Vedl mě k tomu, abych četl divné a svobodomyšlné knihy. Má závěrečná písemná práce pak čerpala hlavně ze scientologických příruček a úryvků z Korzybského knihy *Obecná sémantika*. Musím se přiznat, že mi to až tak nevadilo...

Jak vypadal váš přechod ze studentského života do profesního? Byl jste rozhodnutý, že zůstanete u divadla a psaní, anebo jste měl i jiné možnosti?

Trvalo to dlouho, neboť jsem postrádal jasný směr. Hned po přestěhování do Londýna v roce 2010 jsem založil divadelní společnost a začal jsem psát divadelní kritiky pro různá periodika, ale to jen proto, abych měl zadarmo vstupenky. Napsal jsem pár krátkých her pro mou divadelní společnost, založil malý festival, a když mě nakonec vyhodili z práce v marketingu, rozhodl jsem se ucházet o vedení divadla The Old Red Lion, kde se rok předtím odehrála premiéra mé hry. Nic z toho jsem neplánoval, vlastně jsem si tehdy myslel, že mě čeká akademická kariéra. Ale než jsem se pustil do doktorského studia, začal jsem spolupracovat na tolika inscenacích, že mi na nic jiného nezbyl čas.

Kdo ze světových dramatiků nejvíce ovlivnil způsob vašeho psaní? A jací současní dramatici vás nejvíce inspirují?

Na prvním místě byl Beckett. Jeho hry mi připadaly děsivé a nelítostné a snažil jsem se je proto napodobit. Dopadlo to tak, jak to dopadá u všech, kteří se k něčemu takovému odhodlají – příšerně. Jako teenager jsem neustále četl Arthura Millera. V době, kdy jsem většinu divadelní produkce pokládal za tupou, byly Millerovy hry první, které jsem skutečně pochopil. Měl jsem taky rád rané hry Martina McDonagha. Kromě toho, že mi přišly strašně vtípné, tak mě naučily, jak se dá vykouzlit vtíp z něčeho, co působí jako naturalismus. Ale vůbec největší vliv na mou tvorbu má básník Philip Larkin. Jediným slovem dokáže ze všedního výjevu udělat obraz věčnosti. Larkin dokázal psát poezii, která má nekonečnou hloubku, ale nejsou v ní žádné zbytečné složitosti, které by nás od ní odváděly.

Často se o vás píše, že jste muž mnoha profesí. Jste jím stále, nebo jste se už zabydlel v pozici dramaturga Národního divadla, který se ve volném čase přerodí v dramatika? Jak se snášíte vaše „autorské já“ s „já dramaturgickým“?

Upřímně řečeno, v současné době se tato má „já“ trochu přetahují. Z dramaturgie mám obrovskou radost, ale požívám všechno

ostatní. Jako spisovatel mám sklon k roztěkanosti, a to i v ideálních podmínkách. Doufám, že se mi v příštím roce podaří najít víc času na psaní.

Prosadí se ve vás ještě někdy kritik?

Rád bych věřil, že recenzent se ve mně v současné době omezuje jen na konstruktivní kritiku v rámci dramaturgické profese, anebo jen na řeči v divadelním klubu po představení.

V jednom rozhovoru jste říkal, že vás zásadním způsobem ovlivnila tradice londýnských „hospodských divadel“. Mohl byste tento fenomén přiblížit českému divákovi?

Hospodská divadla jsou úžasný fenomén – vlastně jich v Londýně zas tolik není, ale ty, která máme, vás pořád ještě dokáží uhranout. Jedná se vždy jen o jednu místnost v patře nad hospodou, kde je k dispozici minimální světelná i zvuková technika a kam se zřídkakdy vleze více jak 50 diváků. Tyto prostory se zásadně zapsaly do dějin britského divadla, neboť v nich tříbilo svůj talent mnoho velkých dramatiků, například Nina Raine, Philip Ridley či James Graham. Ti všichni v hospodských divadlech začínali. Ačkoli si v nich nikdy nevyděláte dost, tedy pokud aspoň něco, a ačkoli jste rádi, když si k vám najde cestu nějaký divák, či dokonce kritik, poskytují vám prostor k experi-

Světová premiéra *Stolu pro dva* byla v londýnském Southwark Playhouse v roce 2017. Garyho Lilburna (Harry) a Connie Walkerovou (Denise) režíroval Cathal Cleary.

mentování. Můžete tam vytvořit něco zcela originálního, něco, co ani náhodou nemusí zapadat do představy uměleckého šéfa o tom, jak by měla vypadat jeho sezóna. Protože se tam všechno dělá za hubičku, nikdo to nechce dělat příliš dlouho. I tak mi připadá, že hospodská divadla jsou pro divadelní síť města životadárnou silou.

Četl jsem, že jste *Stůl pro dva* začal psát, aniž byste měl jakkoli rozvržený děj a postavy. Musím přiznat, že mě to zaskočilo, neboť jsem si při čtení textu liboval v tom, jak skvěle se vám podařilo propojit obsah s formou. Přiblížíte nám celou genezi této hry? Jak dlouho jste na ní pracoval?

Stůl pro dva vznikl díky tomu, že jsem se celé roky snažil napsat „velkou“ divadelní hru, ale nikdy se mi ji nepodařilo dokončit. Odehrávala se na hasičské stanici a byla přeplněna mnoha postavami, dějovými zvraty a velkolepými promluvami. Za nic na světě jsem ji nemohl dotáhnout do konce. Všechno v ní bylo tak moc zamoтанé, že jsem psal pořád nové verze a hledal pořád nová řešení. Abych se od tohoto utrpení oprostil, začal jsem psát drobné dialogy mezi dvěma postavami. Nechal jsem plynout rozmluvu mezi uzavřeným mužem a ženou, která se zrovna vrhá vstříc životu. Myslím, že o takové metodě psal Pinter. Zmiňoval, že profese dramatika vyžaduje spíš schopnost naslouchat než psát, což je z jeho práce cítit. Takže jsem jen zachytil to, co si ti dva říkají, když se setkají. Ale netušil jsem, co s nimi dál. Jednou mě napadlo, že se jejich dialog bude střídat s dalšími dialogy zasazenými do hlubokého středověku, což z dnešního pohledu zní jako příšerný nápad, jednou zase, že jedna z postav zemře a bůhví co ještě. Pak jsem viděl hru mého kamaráda a kolegy Barneyho Norrise, ve které se v podstatě nic nedělo. Tedy nic vyloženě dramatického. Vnímám jsem to jako svolení. Svolení k tomu, abych své postavy nechal svobodně mluvit bez obav z nevědomosti. Rozhodl jsem se, že o tom, kam to celé povede budu přemýšlet za pochodu. Od první prázdné stránky k hotové hře uběhlo asi šest měsíců. Nikdy jsem neměl pocit, že pracuji, což jsem u většiny svých her nezažil. Dopřál jsem si jen přestávku, pauzu od „velké“ hry, kterou jsem mimochodem pořád ještě nedokončil!

Plánujete v budoucnu napsat další text jen pro dvě figury? (Je to v podstatě zjištná otázka, neboť naše Divadlo Ungelt se specializuje pouze na hry pro dva či tři herce...)

Zrovna se chystám napsat hru pro dvě postavy, takže vám ji pak určitě pošlu!

Mohl byste nám na základě zhlédnutých inscenací *Stolu pro dva* poradit, jaké má váš text inscenační nástrahy?

Pokuste se najít způsob, jak zkrátit dobu mezi jednotlivými scénami – když jsem *Stůl pro dva* psal, byl jsem velmi nezkušený a ten zatracený stůl jsem nechával postavy skládat a rozkládat příliš často. Neváhejte v zájmu celku, který musí dobře plynout, změnit scénické poznámky. Nic není svaté a temporytmus inscenace je základ. Nikdo přece nechce, aby diváci zírali na potemnělou scénu a v jednom kuse poslouchali, jak někdo zápasí se stolem.

Stewart Pringle s manželkou Lauren Mooneyovou.

Kolikrát se *Stůl pro dva* v Británii nastudoval? A jak je to s překlady a inscenacemi hry v zahraničí?

Ve Velké Británii se *Stůl pro dva* dočkal dvou profesionálních a několika amatérských inscenací. Mezinárodní premiéru měl loňský rok v Montevideu v Uruguayi. Vy jste druzí! Hra byla sice přeložena do dalších jazyků, například do hebrejštiny a norštiny, ale na jeviště se tyto překlady zatím nedostaly.

Po světové premiéře *Stolu pro dva*, a zvláště po ocenění *Papantango New Writing Prize*, jste se určitě více rozepsal. Jaké vaší další hře bychom v České republice měli věnovat pozornost?

Úplně každé! Haha. Nevím – od premiéry *Stolu pro dva* se žádná z mých her nedočkala plnohodnotné inscenace. Pár z nich by se mělo zinscenovat snad v příštím roce. Ale nejsem si jistý, jestli se dají dobře přeložit. Napsal jsem například hru o fotbale a válce v 16. století a myslím, že zrovna ona má potenciál uspět. Pošlu vám ji!

Přitahují vás i jiná média než divadlo? Chtěl byste psát (či už píšete?) pro televizi, film či rádio?

Zrovna pracuji na několika televizních projektech, které jsou zatím v raném stádiu výroby. Napsal jsem také scénáře ke krátkým filmům a podobným záležitostem. Se svou manželkou také píšeme rozhlasové hry. Začali jsme během lockdownu a do teď si to ohromně užíváme.

A nemůžu se ještě zeptat na váš vztah k České republice...?

Poprvé jsem Prahu navštívil před několika lety, kdy mě Národní divadlo pozvalo, abych promluvil o současném psaní a literárním oddělení, které má současné drama podporovat. A musím přiznat, že jsem si Prahu zamiloval. Hodně mě zajímá magie, okultismus a podivné prastaré příběhy – tím vším je Praha doslova přeplněná! Působí sice jako seriózní město, v němž má umění a politika velice blízko k sobě, ale zároveň je magické a fantaskní. Je to omamná kombinace. Doufám, že se do Prahy brzy vrátím!

(Korespondenční rozhovor z listopadu 2022
vedl a posléze přeložil Pavel Ondruch.)

NEŽ ZAČNETE SE ZUMBOU

Zumba je taneční fitness program, který vytvořil kolumbijský tanečník, choreograf a podnikatel Alberto „Beto“ Perez (proslavil se mimo jiné i choreografiemi pro Shakiru). Jeden z nejzábavnějších fitness tréninků na světě vznikl v podstatě omylem v devadesátých letech, kdy Perez při vedení lekce aerobiku začal improvizovat. Nenásilné propojení aerobních a latinsko-amerických pohybů se záhy proslavilo po celém světě. A to nejen proto, že zumbu mohl dělat prakticky každý (nepotřebujete k ní žádné speciální dovednosti), ale také proto, že se ukázala jako velice jednoduchý způsob, jak se udržet v kondici. Navíc vysoká tepová frekvence po celou dobu šedesátiminutové lekce dokáže výborně spalovat tuky! Začít se zumbou je snadné, stačí jen dodržet šest základních pravidel:

1 Oblečte se pohodlně

Je zásadní, abyste si oblékli něco, v čem se vám dobře pohybuje. Vaše oblečení by mělo být lehké a nemělo by mít problém absorbovat pot. Na lekci zumby si nezapomeňte vzít ručník a láhev s vodou!

2 Obujte si pohodlné boty s nízkou podrážkou

Boty s nízkou podrážkou vám usnadní pohyb a ulehčí jednotlivé cviky. Vystačíte si i s obyčejnými teniskami!

3 Začněte se dvěma, nebo třemi lekcemi týdně

Zvládnout hodinovou rychlou lekci není jen tak, je proto dobré si na tento druh pohybu postupně navyknout. Pokud začínáte, doporučujeme jen dvě, nebo tři lekce týdně. Postupem času můžete počet lekcí navýšit.

4 Před lekcí snězte něco lehkého

Před začátkem lekce je třeba dostat do těla energii. Snězte proto něco lehkého, například ořechy nebo ovoce. Velké jídlo si dopřejte 2 hodiny před lekcí.

5 Vody se napijte dvacet minut před začátkem lekce

Přestože je hydratace nezbytná, vyhněte se pití těsně před začátkem hodiny.

6 Nemusíte přesně kopírovat lektorku či lektora

Zumba má být hlavně oslavou pohybu, takže si nic nedělejte z toho, že se vám nebude na prvních lekcích dařit. Tančete, jak libo – hlavně s úsměvem!

V Divadle Ungelt můžete v sezóně 2022/2023 dále vidět

CESTA K VODOPÁDŮM

LEE BLESSING, po bolestném rozvodu přišel i o milovanou nevlastní dceru. Dokáže to napravit? Fascinující jevištní road-movie o hledání cesty k sobě i tomu druhému. Hrají Jiří Langmajer (za roli Opičáka se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Anežka Šťastná. Režie Michal Dočkal.

DEŠTIVÉ DNY

KEITH HUFF, americké drama je hrou o síle přátelství a zároveň kriminálním příběhem. Drsní chlapíci Denny a Joey jsou přáteli od dětství, které oba strávili na chicagském předměstí. Dnes jsou partáky u chicagské policie. Hrají Richard Krajčo a David Švehlík. Režie Janusz Klimsza.

DOBROU NOC, MAMI

MARSHA NORMAN, Jessie se rozhodla. Zbývá už jen vše svěřit matce... Strhující psychologické drama, které v roce 1983 získalo Pulitzerovu cenu. Hrají Taťjana Medvecká a Lucie Štěpánková. Režie Vít Vencel.

DOVOLENÁ PANÍ JOSEFY

DANY LAURENT, žádné manželství není v takových troskách, aby ho jedna svérázná hospodyně nedokázala zachránit. Úspěšná francouzská komedie o tom, jak umí být život krásný a zábavný, i když to tak někdy nevypadá. Hrají Jitka Smutná, Tereza Nekudová a Radek Valenta nebo Ondřej Novák. Režie Milan Schejbal.

HOUSLE

DAN MCCORMICK, doposud se oba bratři protloukali newyorskými ulicemi jen těžko. Všechno se ale může změnit. Zlodějčkovské komediální drama o dvou bratřích a jejich rodinném příteli, kde naděje na lepší život odhalí pohnutou rodinnou minulost i sílu charakterů. Hrají Milan Hein, Jiří Langmajer a Pavel Liška. Režie Ladislav Smoček.

KRÁSNÁ VZPOMÍNKA

STEPHEN TEMPERLEY, jaké to je být pianistou nejhorší zpěvačky všech dob? Bizarní příběh Florence Foster Jenkinsové plný živě hrané jazzové i operní hudby. Hrají Bára Štěpánová (za roli madam Jenkinsové se umístila v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Ondřej Brousek. Režie Martin Čičvák.

MISS DIETRICH LITUJE

GAIL LOUW, matka a dcera. Regina Rázlová jako MARLENE DIETRICH a Simona Postlerová jako MARIA RIVA ve strhujícím rodinném souboji. Láska a sebeláska. Zlatý prach slávy a neúprosný čas. Věčná bitva s minulostí. Kdo zvítězí? Režie Radovan Lipus.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON

LIONEL GOLDSTEIN, anglická tragikomedie. U hrobu paní Florence se setkají dva starí muži, pan Halpern a pan Johnson. Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s Petrem Kostkou a Františkem Němcem. Režie Ladislav Smoček.

PŘÍBĚH ZE ZOO

EDWARD ALBEE, když nemáte vztah k lidem, měli byste někde začít. Třeba na lavičce v Central Parku po cestě ze zoo... Sugestivní dílo génia amerického dramatu. Hrají David Švehlík a Ondřej Brousek. Režie Jiří Pokorný.

PŘÍTELKYNĚ

JEN SILVERMAN, „Rozvedená padesátnice hledá spolubydlící ve stejném věku – čistotnou, spolehlivou Nekuřačku. Zná: Klidný podzim

života.“ Robyn je sice také padesátnice, jinak ale nesplňuje ani jeden ze zmíněných požadavků. Přesto se nakonec ukáže, že tahle ulitá spolubydlící je pro Sharon tou nejlepší volbou. Dojemná komedie současné americké dramaticky, v níž se usedlá domácnost kdesi v zapadákové ořese v základech. Hrají Alena Mihulová a Jitka Smutná. Režie Tereza Karpianus.

PSTRUZI

EDOARDO ERBA, dopis konečně našel svého adresáta. Změnil život automechanikovi, jeho ženě i dělníkovi z místní továrny. Italská komedie o obavách, kterým lze čelit jen s humorem. Hrají Pavel Liška, Jaromír Dulava a Alena Mihulová. Režie Jakub Šmíd.

ROZPRAVY MILANA HEINA

Talk-show, ve které spolu rozprávějí principál našeho divadla Milan Hein a jeho dva pokaždé jiní herečtí kolegové. Pořad natáčí Český rozhlas Dvojka.

SKOŘÁPKA

MARCIN SZCZYGIELSKI, v zapadlé knihovně se schází nesourodá dvojice. Zakřiknutá knihovnice a suverénní zlatokopka. Co přinese toto setkání? Komedie o nečekaném přátelství a cestě ke svobodě. Hrají Alena Mihulová a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

SKLENĚNÝ STROP

DAVID HARE, dva rozdílné světy, dva nesmiřitelné přístupy k životu a jeden společný pocit viny, kterého se nejde zbavit. Fascinující střet dvou silných osobností, které se nedokáží přestat milovat, ačkoli je všechno proti. Hrají Tatiana Dyková, Jiří Langmajer, Matěj Převrátil nebo Vladimír Pokorný. Režie Vít Vencel.

SLEPICE NA ZÁDECH

FRED APKE, muž zapomněl na její narozeniny. Je to dostatečný důvod k vraždě? Bláznivá groteska o šílenství, k němuž vás dožene manželství. Hrají Tatiana Dyková, Vojtěch Dyk a Radovan Klučka. Režie Jaromír Dulava.

STAŘÍ MISTŘI

GER THUIS, dva bratři. Oba herci. Jeden slavný a úspěšný – František Němec, druhý celý život v jeho stínu – Milan Hein. Nizozemská tragikomedie z divadelního zákulisí. Režie Milan Schejbal.

TANEČNÍ HODINY

MARK ST. GERMAIN, jak naučit tančit autistického profesora, který nemá rád doteky? Stačí ho poslat k profesionální tanečnici. Co na tom, že má nohu v ortéze a sotva chodí... Romantická komedie o sblížení dvou samotářů, jejichž silná vůle možná překoná i neprekonatelné. Hrají Miroslav Táborský a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

TRHNI SI, OTČE!

PETER QUILTER, mít dospívajícího potomka není jen tak. Zvláště když jeho záliba v nočním životě překročí únosnou míru. Zoufalému otci tak nezbyvá než zavolat na pomoc sestru a zkusit svého syna zachránit. Jak? Léčba šokem snad zabere... Bláznivá komedie, kterou světověznámý dramatik napsal přímo pro Divadlo Ungelt! Hrají Bára Štěpánová, Petr Stach a Vincent Navrátil. Režie Pavel Ondruch.

VEJŠLAP

PETER QUILTER, tři stárnoucí kamarádi na úpatí hory a dvoudenní túra před nimi. Cíl je jasný: překonat krizi středního věku. Komediální oslava přátelství, přírody a života. Hrají Martin Pšařík, Petr Stach a Jan Holík. Režie Pavel Ondruch.

VŠECHNY BÁJEČNÝ VĚCI

DUNCAN MACMILLAN, JONNY DONAHOE, seznam všeho, pro co stojí za to žít. Napíšete ho s námi? Monodrama, které věří v lepší svět. Hraje Richard Krajčo. Režie Karin Krajčo Babinská.

Dárci židlí

Zlata ADAMOVSká | Prof. Dadja ALTENBURG-KOHL & Daniel PEŠTA |
Jitka ASTEROVÁ | Norbert AUERBACH | Jiří BARTOŠKA |
Prof. MUDr. Vladimír BENEŠ, DrSc. | Martin BEZOUŠKA | Lucie BÍLÁ |
Ing. Michal BORGES | Jana BREJCHOVÁ | Tereza BRODSKÁ |
Ondřej BROUSEK & Martin ČIČVÁK | Hana BUREŠOVÁ |
Zuzana BYDŽOVSKÁ & Miroslav ETZLER | Aleš CIBULKA | Vilma CIBULKOVÁ |
Věra ČÁSLAVSKÁ | Soňa ČERVENÁ | Jitka ČVANČAROVÁ | Martina DELÍŠOVÁ |
Magdalena DIETLOVÁ & Dr. Milan SLÁDEK | Divadlo HOGO FOGO |
Michal DOČEKAL | Pavel DOMINIK | Zeno DOSTÁL | Jaromír DULAVA |
Josef DVOŘÁK | Helena DVOŘÁKOVÁ | Tatiana DYKOVÁ |
Monika ELŠÍKOVÁ | Fero FENIČ | Ladislav FIALKA | Květa FIALOVÁ | pes FILIP |
Ing. Jan FISCHER CSc. | Jeřm FIŠTEJN | MUDr. Alfréd GEBHARD | Václav HAUPT |
Dagmar & Václav HAVLOVI | Bohumila & Walter HEINOVÍ | Šárka HEJNOVÁ |
Ljuba HERMANOVÁ | Hana & Karel HEŘMÁNKOVÍ | Radek HOLUB |
MUDr. Radkin HONZÁK | Prof. MUDr. Cyril HÖSCHL, DrSc., FRCPsych. |
PhDr. Slavomil HUBÁLEK | Eva & Václav HUDEČKOVÍ | František HUSÁK |
Vítězslav JANDÁK | Nina JIRÁNKOVÁ | MUDr. Milan JIRÁSEK | Adam JUNEK |
PhDr. Vladimír JURAČKA | Jiří JUST | KAESER KOMPRESSOREN s.r.o. |
Kateřina DVOŘÁKOVÁ KALOČOVÁ & Zdeněk KALOČ | Jan KANZELSBERGER |
Ivan KLÁNSKÝ | Dušan KLEIN | Milan KŇAŽKO | PhDr. Petr KOLÁŘ |
KOOPERATIVA POJIŠTOVNA, a.s., Vienna Insurance Group | Miloš KOPECKÝ |
Petr KOSTKA | JUDr. Dominika KOLOWRAT-KRAKOWSKÁ | Ing. Martin KRAFL |
Richard KRAJČO | JUDr. Tomáš KRAUS | Pavel KRÍŽ | Vendula KRÍŽOVÁ |
Marta KUBÍŠOVÁ | MUDr. Roman KUFA | Mgr. Dalibor LACINA |
Jiří LANGMAJER | Jiří LÁBUS | Pavel LIŠKA | Radovan LUKAVSKÝ |
Hana MACIUCHOVÁ | Jana MALÁ | Dana & Petr MALÁSKOVÍ |
JUDr. Hana MARVANOVÁ | Carmen MAYEROVÁ | Taťjana MEDVECKÁ |
Alena MIHULOVÁ | Zuzana & Matěj MINÁČOVÍ | Jitka MOLAVCOVÁ |
Zuzana & Martin MOLNÁROVI | Otakar MOTEJL | Petr MOTLOCH |
Kamila MOUČKOVÁ | Ladislav MRKVIČKA | Jiří MUCHA | Vincent NAVRÁTIL |
Světлана NÁLEPKOVÁ | Václav NECKÁŘ | Luděk NEKUDA | Petra NESVAČILOVÁ |
Prof. MUDr. Petr NEUŽIL, CSc., FESC | Jitka NĚMCOVÁ | František NĚMEC |
Mathilde NOSTITZ | Ondřej NOVÁK | MUDr. Martin NOVOTNÝ |
Pavel ONDRUCH | Ota ORNEST | Igor OROZOVIČ | Jeňýk PACÁK |
Prof. MUDr. Pavel PAFKO, DrSc. | Irena PAVLÁSKOVÁ | Halina PAWLOWSKÁ |
Mgr. Robert PERGL | Libor PEŠEK | Prof. MUDr. Jan PIRK, Dr.Sc. |
Martin PÍŠÁŘIK | Jindřich POLÁK | Viktor POLESNÝ | Simona POSTLEROVÁ |
Václav POSTRÁNECKÝ | Chantal POUILLAIN | Michal PROKOP |
Vlasta PRŮCHOVÁ-HAMMEROVÁ | Regina RÁZLOVÁ | Vlastimil RIEDL |
Pražská realitní kancelář ROYAL – Ing. Jaroslav KOŠTÁL | Linda RYBOVÁ |
RYOR, a.s. | Alena SCHÄFEROVÁ | Jiří SCHMITZER | Jan & Libuše SCHNEIDEROVÍ |
Vladimír & Petr ŠÍSOVI | Jan SKALICKÝ | Marta SKARLANDTOVÁ | Petr SLAVÍK |
Tomáš SLÁMA | Ladislav SMOČEK | Jitka SMUTNÁ & Tereza NEKUDOVÁ |
Olga SOMMEROVÁ & Olga ŠPÁTOVÁ | Jiří STACH | Petr STACH |
Simona STAŠOVÁ | Jiří SUCHÝ | Jiří SVOBODA | Dana SYSLOVÁ | Petr ŠTĚPÁNEK |
Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ | Jana ŠTĚPÁNKOVÁ | Bára ŠTĚPÁNOVÁ | Karel ŠTOLBA |
David ŠVEHLÍK | Libuše ŠVORMOVÁ | Jan TEPLÝ | Pavel TIGRID | TON a.s. |
TRICO | Vilém UDATNÝ | Milan UHDE | Eva URBANOVÁ | Marta VANČUROVÁ |
Petra & Josef VAVROUŠKOVÍ | Vít VENCL | Ondřej VETCHÝ | Pavel VĚTROVEC |
Oldřich VÍZNER | Alena VRÁNOVÁ | Pavel VRBA | Petr WEIGL |
prof. PhDr. Petr WEISS | Anna WETLINSKÁ | Jan & Zuzana WIENEROVÍ |
Valérie ZAWADSKÁ | Zdeněk ZDENĚK | Stanislav ZINDULKA |

Ungelt

Původně areál odpočinku pro kupce. V areálu se vybíral poplatek (clo), zvaný ungelt. Odtud dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Zklady tohoto domu, rovněž v románském slohu, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům, včetně prostor, které byly zrekonstruovány na divadlo, tu stojí od 14. století.

Soukromé Divadlo Ungelt bylo slavnostně otevřeno 2. října 1995 panem Milošem Kopeckým, který divadlu daroval své oblíbené otáčivé křeslo. To se nachází v divadelním klubu v unikátním společenství dalších křesel a židlí – darů od sponzorů a známých osobností českého veřejného života, příznivců divadla.